

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyň: **a) Y. L., b) nezl. Y. V.**, zast. Mgr. Jaroslavem Pomališem, advokátem se sídlem v Liberci, Na Rybníčku 387/6, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2005, č. j. 55 Az 142/2004 – 62,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 31. 5. 2005, č. j. 55 Az 142/2004 - 62, zamítl Krajský soud v Brně žalobu žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ze dne 19. 2. 2002, č. j. OAM-1068/VL-11-03-2002, kterým žalovaný zamítl žádost o azyl žalobkyň jako zjevně nedůvodnou dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“). Současně bylo rozhodnuto, že se žalobkyním azyl podle ustanovení § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu neuděluje a na žalobkyně se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 citovaného zákona.

Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podaly žalobkyně (dále jen „stěžovatelky“) včas kasační stížnost.

V kasační stížnosti stěžovatelky konstatují, že soud se v napadeném rozsudku několikrát dovolává vyjádření žalobkyně L. Y. (dále v textu jen “stěžovatelka“), v němž měla

vlastním prohlášením zpochybnit důvody, kterých se dovolává, tj. že má obavy z náboženského fanatismu, který ji hrozí, a že pravým důvodem žádosti o azyl a pobyt v České republice jsou důvody ekonomické. K tomu stěžovatelky uvádí, že pohovor, který je zdrojem rozhodnutí jak pro žalovaného tak pro soud, probíhal po celonoční jízdě z H. n. N., kde stěžovatelka se svou dcerou v té době také žila, do F.-M., kde rozhovor probíhal. Stěžovatelka přijela nevyspalá a trochu vystresovaná i z budoucího jednání s úředníky, kteří měli rozhodovat o jejím dalším osudu. Rozhovor neprobíhal tak, že by stěžovatelka sama podala své vysvětlení důvodů pro žádost o azyl, nýbrž na bázi otázek, které jí kladla úřednice. Tyto otázky byly samozřejmě směřovány k ekonomické situaci stěžovatelky, zda měla práci, zda měla dostatek finančních prostředků pro to či ono. Je logické, že v zemi jako je Ukrajina, musí naprostá většina dotázaných odpovědět, že práci nemá a peníze také ne. To samo o sobě však ještě nevede k útěku z domova, ze země. V daném případě tyto okolnosti jen umocnily tu nejdůležitější okolnost, tj. nesnesitelný náboženský nátlak na stěžovatelku a její dceru. Praktiky A. sedmého dne, byť je tato církev v České republice uznána jako církev a ne jako sekta, mají na Ukrajině naopak právě znaky sekty. Členové církve, a to nejenom rodiče a příbuzní, jak zúžili žalovaný a soud, činili na stěžovatelku i na její dceru nevybíravý nátlak, aby přizpůsobila svůj život požadavkům církve. To, co skutečně vedlo stěžovatelku k útěku z Ukrajiny, se žalovaný ani soud nemohly dozvědět. Kdykoliv stěžovatelka chtěla něco vypovědět sama, byla přerušena otázkou úřednice, která se zajímala pouze o ekonomickou situaci stěžovatelky a samozřejmě o ty podružné skutečnosti, které důvody pro udělení azylu neobsahují. Stěžovatelka nabyla dojmu, že rozhovor byl takto veden cíleně.

Pokud se týká např. neshod s matkou, ty byly vytrženy ze skutečného kontextu, když matka pod vlivem členů církve stěžovatelku skutečně z domu vyhodila, a to proto, aby ji přiměla se přizpůsobit požadavkům církve. Situace je taková, že vliv církve na Ukrajině je vždy podstatně větší než v České republice. Stěžovatelka by po případném návratu na Ukrajinu byla vždy v dosahu církve a pokud by se nepodvolila, neměla by možnost slušně a normálně žít a vychovávat svou dceru podle svých představ a svého přesvědčení. Hodnoty, které vyznává, a které korespondují hodnotám uznávaným v České republice, by ve své vlasti uplatnit nemohla.

Pokud se pak týká hledání bývalého manžela v České republice, je to opět jen necitlivé vytržení jednoho faktu z kontextu všech okolností. Je logické, že když stěžovatelka ztratila zázemí své rodiny, napadla ji logická myšlenka najít otce své dcery, aby se postaral o dceru a případně i o ni. Stejně tak několikrát v odůvodnění rozsudku opakovaná citace prohlášení stěžovatelky, že v návratu do vlasti žalobkyni bránil jen nedostatek finančních prostředků, je opět jen zjednodušením a přizpůsobením pravdivé odpovědi na otázku, zda má dostatek prostředků na cestu do vlasti a nikoliv na otázku, zda zamýšlí vrátit se domů a co jí v případném návratu brání. Je třeba si uvědomit i skutečnost, že v té době stěžovatelka ještě zdaleka neměla takové znalosti českého jazyka a stejně tak si neuvědomovala možný výklad některých jejích odpovědí.

Z uvedeného plyne, že hlavní důkaz pro zamítnutí žádosti o azyl byl, kterým je protokol o výpovědi stěžovatelky, jednak nebyl proveden řádně a korektně, a jednak byl žalovaným a napadeným rozsudkem zjednodušeně interpretován. Stěžovatelka si je vědoma pověsti, která provází její krajany, a nemůže se ubránit dojmu, že tato okolnost mohla mít vliv na přístup imigračních úředníků k její osobě. Sama je přesvědčena, že její způsob myšlení a přijetí tzv. evropských etických hodnot, které zcela konvenují jejímu přesvědčení, je zcela neslučitelný s požadavky, které by na ni v případě nuceného návratu byly kladeny. Je dále přesvědčena, že vliv církve A. sedmého dne na Ukrajině a její možnosti ovlivňovat životní

podmínky nepohodlných a nepřizpůsobivých jedinců, kteří se dostanou do ohniska jejího zájmu, byť v našem případě prostřednictvím rodiny, jsou oproti podmínkám panujícím v České republice nesrovnatelně větší. Stěžovatelka za daného stavu věci nemá podle svého názoru na Ukrajinu kam se vrátit, aniž by bylo potlačováno její základní existenční přesvědčení. Je si samozřejmě vědoma, že konspirační metody církve jí neumožní podat nebo navrhnout relevantní důkazy ke svému tvrzení. Prohlašuje však, že jejím hlavním důvodem pro žádost o azyl a možnost žít v České republice je obava z hrubého nátlaku na její přesvědčení a obava z dopadů působení církve na její dceru. Prohlašuje dále, že ekonomická situace, ve které se na Ukrajině nacházela, je přímým důsledkem jejího odmítání podřídit se náboženskému diktátu.

Na základě výše uvedeného navrhuje stěžovatelka zastupující i svou dceru, aby kasační soud napadený rozsudek zrušil a vrátil zpět krajskému soudu. Současně žádá o přiznání odkladného účinku.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil dne 26. 9. 2005, kde popřel oprávněnost podané kasační stížnosti a plně souhlasí s napadeným rozsudkem. Dále uvedl, že námitky stěžovatelky vyslovené i jménem nezletilé dcery ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci jsou nepodložené. Správní orgán v průběhu pohovoru k žádosti kladl stěžovatelce otázky týkající se důvodů, které jménem svým a jménem nezletilé dcery uvedla při podání žádosti. Těmito důvody byla ekonomická nouze a problémy s matkou stěžovatelky, která stěžovatelku nutila ke konvertování, a problémy s dalšími věřícími soukromými osobami. Pokud měla stěžovatelka další důvody pro podání žádosti, mohla je v průběhu pohovoru uplatnit, protože jí v tom nikdo nebránil. Protokolem z pohovoru, který je součástí správního spisu, se prokazuje, že stěžovatelka byla vyzvána, aby uvedla všechny důvody své žádosti a žádosti nezletilé dcery o udělení azylu. Správní orgán při posuzování důvodů stěžovatelky a její nezletilé dcery vycházel výslovně z údajů, které stěžovatelka sdělila v průběhu správního řízení o udělení azylu. Pro správní orgán je podání kasační stížnosti stěžovatelkou a v jejím zastoupení i nezletilou dcerou s návrhem na odkladný účinek stejně účelovým úkonem, jako bylo i jejich podání žádosti o azyl a žaloby k soudu. Stěžovatelka chtěla těmito svými podáními legalizovat pobyt svůj a pobyt své nezletilé dcery na území ČR.

Správní orgán neshledal ani důvody k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jeho návrh proto nepodporuje.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných kasační stížností, vyšel přitom z právního stavu platného v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně. Navíc je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek

by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelky žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může příznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Z předloženého spisového materiálu bylo zjištěno, že řízení o udělení azylu bylo zahájeno dne 6. 2. 2002, kdy stěžovatelka podala jménem svým a svého nezletilého dítěte žádost o udělení azylu. V ní uvedla, že spolu s manželem bydleli u matky. Matka přestoupila k jinému vyznání a požadovala po ní, aby tak rovněž učinila. Žila proto u sestry. Do ČR přijela vyhledat bývalého manžela, který ji finančně nepodporoval. Neměla zde peníze a manžela nenašla. O azyl požádala, jelikož v případě návratu nemá kde bydlet, rovněž zde bez dokladů upravujících pobyt v ČR nezíská zaměstnání. Její dcera žádá o azyl z důvodu následování matky. Ve vlastnoručně psaném prohlášení doplnila, že si půjčila peníze na cestu, které nemůže vrátit. V pohovoru konaného dne 18. 2. 2002, jež byl veden v jazyce ruském za účasti tlumočnicka. V průběhu pohovoru žadatelka uvedla, že do narození dcery pracovala pouze příležitostně v zemědělství. V roce 1997 odjel její manžel do ČR. V roce 1998 začala mít potíže s matkou, která ji nutila do vstupu do Církve a. sedmého dne. Pohádala se s ní a v roce 2000 byla donucena opustit dům. Matka jí vyčítala, že nemá zaměstnání, které však nemohla najít. Rovněž se rozvedla s manželem. Do ČR přijela na základě pozvání, ale po dvou měsících se vrátila na Ukrajinu. Opět sem odcestovala v září 2000. Po ukončení platnosti víza zde pobývala až do vstupu do azylového řízení nelegálně. Sdělila, že žádá o azyl, jelikož nemá kde bydlet, nechce mít nic společného s danou církví. Na Ukrajině se snažila získat zaměstnání, které by ji zabezpečilo, ale bylo jí řečeno, že mzda bude vyplácena se zpožděním. Nemohla najít práci, jejíž ohodnocení by jí i dceři dostačovalo. Také jí stejně jako ostatním nebyly kvůli chybějícím prostředkům vypláceny dětské přídavky. Sdělila, že matka neměla právo vyhnat ji z domu, na její jednání si však nikde nestěžovala, za necelý měsíc odjela do ČR. Nechtěla na Ukrajině tento problém řešit, rozhodla se ihned odcestovat do ČR. Situaci přesunem v rámci země neřešila, jelikož nemá kam jít. Potvrdila, že jednání matky bylo podmíněno pouze snahou donutit ji ke konvertování. Měla potíže rovněž s jejími souvěrci, ale jejich chování také nikde neoznámila. Ozřejmila, že také ostatní obyvatelé země jsou postiženi nemožností ekonomicky se zabezpečit. Žalovaný na základě provedeného správního řízení vydal dne 19. 2. 2002 rozhodnutí, kterým žádost stěžovatelek o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou v souladu s ustanovením § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Z výpovědi stěžovatelky dospěl žalovaný k závěru, že stěžovatelka neuvedla žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu, když důvodem odchodu z vlasti byly jednak ekonomické problémy a taktéž potíže se soukromými osobami a snaha legalizovat pobyt v ČR.

Stěžovatelky rozhodnutí žalovaného napadly žalobou. Krajský soud žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že skutkový stav byl zjištěn správně, žalovaný si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí a v souladu se zákonem zamítl žádost stěžovatelek o udělení azylu s odkazem na ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu jako zjevně nedůvodnou, když stěžovatelky neuvedly v průběhu správního řízení žádné skutečnosti, že by mohly být vystaveny pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu.

Proti rozsudku podaly stěžovatelky včas kasační stížnost.

Stěžovatelky, ačkoliv tak nečiní odkazem na kasační důvody zakotvené v ustanovení § 103 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, uplatňují, jak je patrné z obsahu

kasační stížnosti, důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když namítají nesprávné právní hodnocení skutečných důvodů odchodů stěžovatelek ze země původu.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Tvrzená nezákonnost, spočívající v nesprávném právním posouzení věci soudem v předcházejícím řízení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta, popř. je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena. Vztah mezi skutkovým zjištěním a právním posouzením lze charakterizovat tak, že jde o aplikaci právní normy na konkrétní případ nebo situaci.

Tvrzenou nezákonnost podle § 103 odst.1 písm. a) s. ř. s. spatřují stěžovatelky v nesprávném posouzení důvodnosti podané žádosti o azyl, resp. nesprávném posouzení důvodů opuštění vlasti ve vztahu k udělení azylu. Stěžovatelky nesouhlasí se závěry žalovaného a soudu, že důvody, pro které opustily vlast byly ekonomické, když prvotním a skutečným důvodem odchodu byly obavy stěžovatelky z náboženského fanatismu, který ji hrozí. Stěžovatelka zdůrazňuje, že hlavním důvodem pro žádost o azyl a možnost žít v České republice byla obava z hrubého nátlaku na přesvědčení stěžovatelky a obava z dopadů působení církve na její dceru. V kasační stížnosti prohlásila, že ekonomická situace, ve které se na Ukrajině nacházela, je přímým důsledkem jejího odmítní podřídit se náboženskému diktátu.

Při posuzování předmětné námitky vycházel Nejvyšší správní soud z níže uvedených ustanovení zákona o azylu.

Podle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Podle ust. § 2 odst. 4 cit. zákona ve znění platném ke dni rozhodnutí se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Podle ust. § 16 odst. 1 písm. g) cit. zákona se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12.

V daném případě stěžovatelky ve správním řízení netvrdily, že jsou v zemi svého původu pronásledovány za uplatňování politických práv a svobod nebo že mají odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti či příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Bezprostředním důvodem žádosti o azyl byly, jak sama stěžovatelka v řízení uvedla, jednak důvody ekonomické, jednak problémy s matkou stěžovatelky, která ji nutila k do vstupu do Církve a. sedmého dne. Důvody tvrzené stěžovatelkou ve správním řízení nejsou z hlediska aplikace azylového zákona právně relevantními.

Ve správním spise je založena žádost o udělení azylu, vlastnoručně psané důvody žádosti, jakož i protokol o pohovoru k žádosti o udělení azylu. Informace obsažené v těchto listinách jsou dostatečným podkladem pro vydání rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť z nich jednoznačně vyplývá absence tvrzení relevantních důvodů, která je podmínkou aplikace citovaného ustanovení. V daném případě důvody uvedené opakovaně stěžovatelkou ve správním řízení žalovaný vyhodnotil tak, že nejde o důvody podřaditelné pod některý z důvodů uvedených v ust. § 12 cit. zákona a Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje.

Pouze pro úplnost nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud dodává, že v případě stěžovatelky (pokud by se v řízení prokázalo, že byla pronásledována ze strany členů církve), nelze hovořit ani o pronásledování, které by bylo podporováno státem, když se s žádostí o pomoc neobrátila na příslušné orgány své vlasti. U takového jednání tak není naplněn jeden ze základních znaků uvedených v ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu, a to fakt, že toto jednání je prováděno, podporováno či trpěno úřady v domovském státě nebo že tento stát není schopen zajistit ochranu před takovým jednáním.

Námítku spočívající v nesprávném postupu a vedení pohovoru, stejně tak tvrzení stěžovatelek, že protokol o pohovoru nebyl proveden řádně a korektně, když jeho obsah byl žalovaným a soudem nesprávně interpretován, lze podle obsahu podřadit od kasační důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

V řízení o azylu je povinností správního orgánu respektovat základní pravidla řízení, vyplývající z § 3 správního řádu vyjadřující v obecné formě hlavní zásady správního řízení, rozvedené a konkretizované v dalších zákonných ustanoveních. Rozhodující pro posouzení naplnění zákonných podmínek, ale i pro rozsah dokazování, je uvedení důvodů žadatelem v žádosti, při pohovoru, nebo v jiných podáních učiněných do vydání rozhodnutí. Je to žadatel, který se domáhá udělení azylu, který tvrdí určité skutečnosti, na jejichž základě by mu mělo být vyhověno. Důkazní břemeno v azylovém řízení stíhá žadatele o azyl. Z žádného zákonného ustanovení nelze dovodit, že by správní orgán byl povinen prokazovat z vlastní iniciativy žadatelova tvrzení. V daném případě ze správního spisu jednoznačně vyplynulo, že se žalovaný zabýval všemi stěžovatelkou uvedenými tvrzeními. Z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, co bylo důvodem podání žádosti o azyl, jaké důvody uvedla stěžovatelka jako příčiny odchodu z vlasti, které skutečnosti byly podkladem pro rozhodnutí a jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů. Všechny skutečnosti stěžovatelkou sdělené žalovaný vyhodnotil. Naopak ze spisového materiálu nevyplývá, že by nebyl pohovor konaný dne 18. 2. 2002 veden řádně a korektně. Tvrzení stěžovatelky, že jí v rámci pohovoru nebyla dána možnost, aby sama podala své vysvětlení ohledně důvodů pro žádost o azyl, nemá oporu ve spisovém materiálu, když ze strany č. 1 protokolu vyplývá, že stěžovatelce byl ponejprv dán prostor, aby popsala svůj život v zemi původu a této možnosti využila a svými slovy bez kladení otázek popsala důvody odchodu z vlasti. Stejně tak stěžovatelka svým podpisem stvrdila, že s obsahem protokolu souhlasí a nežadá doplnění. Žádné výtky ohledně jeho průběhu stěžovatelka neuplatnila. Nic nenasvědčuje tomu, že by

žalovaný vedl pohovor cíleně tak, aby bylo možno žádost o azyl zamítnout a stejně tak žalovaný nepochybil, pokud uvedl jako důvod odchodu ze země ekonomické problémy stěžovatelky, když je tato výslovně sama několikrát zmínila. Stěžovatelkou tvrzené chybné interpretace se žalovaný nedopustil. Z protokolu je zřejmé, že stěžovatelka na otázku žalovaného, zda žádá o azyl, jelikož na Ukrajině měla ekonomické problémy a matka ji vyhnala z domu kvůli nepřistoupení k církvi a taktéž z důvodů legalizace pobytu v ČR, odpověděla, že ano. Stejně pak sama uvedla, že v případě návratu se obává, že nebude mít kde bydlet a nebude moci si zajistit práci, která ji uživí. Z těchto tvrzených skutečností jednoznačně vyplývá, že důvodem odchodu byly taktéž důvody ekonomické. Nelze potom vyčítat žalovanému a následně soudu, že jako „jediný hlavní důvod pro žádost o azyl“ neshledali obavu z hrubého nátlaku na přesvědčení stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že žalovaný své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci dostál a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je rozhodnutí žalovaného vydáno v souladu se zákony a je také dostatečným způsobem odůvodněno. Skutková podstata má náležitou oporu ve spisech, při jejím zjišťování nebyl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že by to mohlo ovlivnit jeho zákonnost.

Nejvyšší správní soud tak nezjistil naplnění tvrzeného kasačního důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že důvody uvedené v kasační stížnosti stěžovatelkami podřazené pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., nebyly prokázány, a proto podanou kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Protože stěžovatelky neměly v tomto soudním řízení úspěch, nemají právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovanému Ministerstvu vnitra, které bylo v řízení úspěšné, náklady řízení nevznikly, respektive je neúčtovalo, a proto rozhodl soud o nákladech řízení, jak výše uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 24. dubna 2006

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu